

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. *N^o* 39.

Extraordinair Session.

20de Møde.

Fredagen den 21de Septbr.

(Forts.)

Minestad (fortsat): Den høitærede Cultusminister meente, at jeg ingen væsentlig Opfordring havde til at træde frem. Det er ganske vist, at der er Ingen, der har opfordret mig til det, det var min Overbeviisning om, hvorledes Sagen virkelig forholder sig, der bragte mig til at tale, og jeg troer, at den høitærede Cultusminister, hvilken Dom han end forøvrigt maatte have om mig, vil give mig Ret i, at jeg i det ringe politiske Liv, jeg har ført, aldrig nogenstunde er gaaet udenfor min Overbeviisning, eller har taget andre Hensyn; det troer jeg i det Mindste man skal sige om mig. Jeg skal først berøre Spørgsmaalet om Offentlighed; med Hensyn dertil skal jeg indrømme, at jeg har begaaet en stor Feil, det er jeg ligesaa skyldig som villig til at indrømme, idet jeg nemlig har overseet den Sætning, som staaer bagved den første, og som unegtelig indholder det, som den høitagtede Cultusminister anførte. Men det er ogsaa ganske vist, at den høitagtede Cultusminister lagde paa denne Deel af Sagen en overordentlig stor Vægt, medens den anden Side slet ikke blev berørt, og medens jeg altsaa paa den ene Side indrømmer dette, maa jeg dog paa den anden Side paa det Bestemteste udtale, at det i Realiteten staaer fast, hvad jeg yttrede angaaende dette Spørgsmaal, det nemlig, at den ærede Ordfører har udtalt sig paa en saa smuk Maade om Offentligheden som en Deel af den nye Forsatning, at der Ingen endnu har beviist, at man ikke

kunde bestemme sig for Offentlighed i Fællesforsamlingen, altsaa indføre den i Udkastet; det er et Factum, at dette ikke er skeet, og dertil føjer jeg, det er min Overbeviisning, at der i Rigsraadet, paa den Maade, som det er sammensat, ikke vil blive Offentlighed, i det Mindste ikke i den fuldstændige Grad, som efter min og Manges Mening er absolut nødvendig; thi jo mere indskrænket den Myndighed er, som Fællesforsamlingen faaer, desto nødvendigere er Offentlighed.

Den anden Indvending, som den høitagtede Cultusminister gjorde mod mit Foredrag, var den, at det henholdt sig til Ordene: „den constitutionelle, den repræsentative Grundvold.“ Efter den Forklaring, der er givet af den høitærede Cultusminister, kan jeg kun beklage, at Adressen er affattet i et saa maadeligt Sprog; thi efter almindelig dansk Sprogbrug, som jeg kjender saa godt, som det kan forlanges, ere disse to Ord henpegende Pronomina, og kunne ikke opfattes anderledes (Stemmer: Jo!). Nei, det kan ikke være anderledes, det kan det ikke, i det Dieblik den relative Sætning er sat i Forbindelse dermed, det skal Ingen kunne bevise for mig; dansk Sprogbrug kjender jeg meget godt. Disse Ord behøve slet ikke, hvad den høitagtede Cultusminister har bemærket, at fremhæves ved Trykken; enten de blive fremhævede eller staae compressede, det er aldeles ligegyldigt. Forøvrigt vil jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at da Foredraget foreligger, vil man see, at den høitagtede Cultusminister erklærer sig enig i den Fortolkning, jeg gav deraf; jeg forskaaer derfor ikke, hvad den lange Tale skulde til, da, som sagt, den høitagtede Cultusminister udtrykkelig erklærede sig enig i, at der